

Text 1 - Bezvědomí srazilo chodce

„Ivánská cesta, u učiliště, chodec sražený autem, v bezvědomí. Je 15.20 hod." Takto zní hlas operátorky z krajského operačního střediska.

Hlášení, které může nezvratně změnit osudy mnoha rodin, není ničím výjimečné. Přijíždíme na místo a z dálky vidíme shluk nezúčastněných pozorovatelů, kteří nám odpočítávají vteřiny od zavolání, ale nejsou zvláště ochotní rozestoupit se, abychom mohli zastavit co nejbliž. Uprostřed cesty stojí osobní auto, o které se opírá zjevně smutný člověk. Není divu, protože před autem leží na zemi podivně zkroucený další muž. Vyskakuju z vozu. Cestou se mrknu na karosérii auta v místě předpokládaného kontaktu s chodcem, nic auto není viditelně poškozené. První úleva, poranění by neměla být smrtelná. Kleknu si k ležícímu a začínám orientační vyšetření. Je v bezvědomí, dýchá klidně a pravidelně, pulz je dobře hmatný. Krvácení nevidím, zlomeniny nezjistím. Druhá úleva. Záchranáři začínají měřit základní životní funkce a já zatím využívám čas na hledání odpovědí na otázky, co a jak se stalo. Muž stojící u auta mi vysvětluje něco, čemu nejprve nerozumím. Třetí a definitivní úleva. Člověk stojící vedle auta bez jediného škrábanece je sražený chodec, kvůli kterému jsme přijeli. Muž ležící na cestě před autem v bezvědomí je totálně opilý řidič, který téměř srazil chodce. A když zastavil a vystoupil z vozidla, aby zjistil, jestli někoho zachytil, nebo ne, tak spadl a usnul. Je patnáct hodin dvacet devět minut, teplota vzduchu 22 °C, alkohol v krvi 2,9 ‰. Toto je jedna z mála výjimek s dobrým koncem. Většina kolizí chodců s auty a dopravních nehod pod vlivem alkoholu končí tragicky.

Str. 49

Text 2

OSVĚTOVÝ DODATEK: Při nahlásování úrazu, onemocnění, neobvyklé situace nemůžeme očekávat od vyplašené rodiny nebo kolegů nějakou zvláštní spolupráci. Na operačním středisku nechtějí vědět nic speciálního. Kromě přesné adresy je důležité nahlásit údaje, které i laik zjistí velmi snadno: pohlaví, přibližný věk postiženého a jednoduchý popis příznaků, projevů, situace. Může to významně pomoci posádce záchranné služby. Jiná onemocnění se vyskytují u padesátiletých žen a padesátiletých mužů, jiné stavy přicházejí v úvahu u malého dítěte a starého člověka. Odjíždím od umírajícího starce a dostanu pokyn jet k náhlému bezvědomí miminka. Potřebuji se psychicky přeorientovat, s posádkou si říct, co může přicházet v úvahu, případně si dohodnout postup. Když se nemůžu dopředu připravit, nic mi nehrozí, zjistím všechno na místě, jen to chvíli trvá, čímž se zpozdí léčba. Je to zbytečná ztráta času. Kdyby bylo všechno nahlášeno správně (nezabere to víc času než nahlásování výmyslů nebo nekompletní volání na tísňovou linku!), posádka má během jízdy deset minut času na teoretickou a psychickou přípravu.

Str. 80

DOBIÁŠ, Viliam. *Volali jste záchranku?: 20 let praxe na záchraně ve veselých i smutných příbězích.* Dixit, 2014. ISBN 978-80-89662-09-8.

Text je přímou citací z uvedené knihy a je v této databázi použit s laskavým svolením autora pro účely výuky žáků základních a středních škol.